Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Afdeling)

6. oktober 2015 *

»Finansiel støtte — sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration — inddrivelse af beløb udbetalt af Kommissionen inden for rammerne af en forskningskontrakt i henhold til konklusionerne af en finansiel revision — modregning i fordringer — delvis omkvalificering af søgsmålet — påstand om, at det fastslås, at der ikke findes en fordring i henhold til kontrakt — voldgiftsbestemmelse — støtteberettigede omkostninger — ugrundet berigelse — begrundelsespligt«

I sag T-216/12,

Technion – Israel Institute of Technology, Haïfa (Israel),

Technion Research & Development Foundation Ltd, Haïfa,

ved advokat D. Grisay,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved D. Calciu og F. Moro, som befuldmægtigede, først bistået af advokaterne L. Defalque og S. Woog, derefter af advokaterne L. Defalque og J. Thiry,

sagsøgt,

angående dels en påstand om annullation i henhold til artikel 263 TEUF af Kommissionens afgørelse om modregning indeholdt i skrivelse af 13. marts 2012 stilet til Technion – Israel Institute of Technology – om inddrivelse af et beløb på 97 118,69 EUR, svarende til justerede beløb plus renter i henhold til kontrakt nr. 034984 (Mosaica) i henhold til revisionskonklusioner, der bl.a. vedrører denne kontrakt indgået inden for rammerne af Det Europæiske Fællesskabs sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration som bidrag til realiseringen til det europæiske forskningsrum (2002-2006), dels en påstand om, at det på grundlag af artikel 272 TEUF fastslås, at den fordring, som Kommissionen har gjort gældende over for Technion i henhold til Mosaica-kontrakten, og som har været genstand for den omtvistede modregning, ikke eksisterer,

har

RETTEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne I. Pelikánová og E. Buttigieg (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig S. Bukšek Tomac,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 29. april 2015,

afsagt følgende

Dom

Baggrunden for tvisten

1 Artikel 71, stk. 1-3, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1, herefter »finansforordningen«) bestemmer:

»1. Fastlæggelse af en fordring er den handling, hvorved den ved delegation eller subdelegation bemyndigede anvisningsberettigede:

a) kontrollerer eksistensen af debitors gæld

b) fastslår eller kontrollerer gældens tilstedeværelse og størrelse

c) kontrollerer, at gælden er forfalden.

2. Egne indtægter, der overdrages til Kommissionen, og enhver fordring, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling, skal fastlægges ved en indtægtsordre, der sendes til regnskabsføreren, efterfulgt af en debetnota, der stiles til debitor, begge udarbejdet af den kompetente anvisningsberettigede.

3. Uretmæssigt udbetalte beløb inddrives.«

2 I finansforordningens artikel 73, stk. 1, bestemmes det:

»Regnskabsføreren tager sig af de indtægtsordrer, der er behørigt udstedt af den kompetente anvisningsberettigede med henblik på inddrivelse af fordringer. Han skal sikre, at Fællesskabernes indtægter bliver indbetalt, og sørge for, at deres krav bevares.

Regnskabsføreren inddriver Fællesskabernes fordringer ved modregning i alle tilfælde, hvor debitor selv i forhold til Fællesskaberne har en fordring, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling.«

3 Artikel 79 i Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til finansforordningen (EFT L 357, s. 1) bestemmer:

»Ved fastlæggelsen af en fordring sikrer den anvisningsberettigede sig:

a) at fordringen er sikker og ikke undergivet nogen betingelse

b) at fordringen er opgjort og beløbet nøjagtigt fastsat

c) at fordringen er forfalden og ikke undergivet nogen frist

[...]«

4 Følgende fremgår af artikel 83 i forordning 2342/2002, som ændret ved Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 1248/2006 af 7. august 2006 (EUT L 227, s. 3):

»1. Når debitor har en fordring på Fællesskaberne, der er sikker, opgjort og forfalden til betaling og som genstand har et beløb, der er fastlagt ved en betalingsordre, inddriver regnskabsføreren, når den frist, som er omhandlet i artikel 78, stk. 3, litra b), er overskredet, den fastlagte fordring ved modregning.

[...]

3. Den modregning, som er omhandlet i stk. 1, har samme virkning som en betaling og frigør Fællesskaberne for gældsbeløbet og i givet fald for de skyldige renter.«

5 Sagsøgerne, Technion – Israel Institute of Technology og Technion Research & Development Foundation Ltd (herefter »TRDF«), er to enheder inden for undervisnings- og forskningsområdet. Technion er nærmere bestemt en videregående uddannelsesinstitution inden for teknologi, som blev oprettet i 1912, mens TRDF, der blev oprettet i 1952, er en fond, der tilhører og finansieres fuldt ud af Technion, og som varetager de finansielle og administrative aspekter af de projekter, som Technion deltager i.

6 I december 2003 og juli 2006 indgik Technion som medlem af forskellige konsortier af kontraherende parter fire kontrakter med Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, der handlede på vegne af Det Europæiske Fællesskab, inden for rammerne af Det Europæiske Fællesskabs sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration som bidrag til realiseringen af det europæiske forskningsrum og til innovation (2002-2006), dvs. Terregov-kontrakten med referencenr. 507749, indgået den 3. december 2003, Cocoon-kontrakten med referencenr. 507126, indgået den 11. december 2003, Qualeg-kontrakten med referencenr. 507767, indgået den 17. december 2003, og Mosaica-kontrakten med referencenr. 034984, indgået den 24. juli 2006.

7 Mosaica-kontrakten vedrørte gennemførelse af et projekt »Semantically Enhanced, Multifaceted, Collaborative Access to Cultural Heritage (Mosaica)« bestående i en række arbejder beskrevet i bilag I til kontrakten (herefter »projektet«). Ifølge Mosaica-kontraktens artikel 4, stk. 2, var projektets gennemførelsesperiode på 30 måneder, begyndende den 1. juni 2006.

8 Ifølge Mosaic-kontraktens artikel 5 forpligtede Fællesskabet sig til at bidrage økonomisk til projektet i form af et budgettilskud.

9 Ifølge Mosaica-kontraktens artikel 12 var luxembourgsk ret gældende. Desuden fremgik det af Mosaica-kontraktens artikel 13, at EU's retsinstanser – Domstolen eller Retten – havde enekompetence til at påkende enhver tvist mellem parterne vedrørende gyldigheden, gennemførelsen eller fortolkningen af kontrakten.

10 Ifølge Mosaica-kontraktens artikel 14 udgjorde de almindelige betingelser i bilag II til kontrakten (herefter »FP6-betingelserne«) en integrerende del af denne.

11 FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 1, bestemte følgende:

»De udgifter, der er afholdt til gennemførelse af projektet, skal opfylde følgende betingelser:

a) [D]e skal være reelle, økonomiske og nødvendige for gennemførelsen af projektet.

[...]

d) [D]e skal være opført i regnskabet for den kontrahent, der har afholdt dem [...] De bogføringsprincipper, der anvendes til opførelse af udgifter og indtægter, skal være i overensstemmelse med bogføringsreglerne i den stat, hvor kontrahenten er etableret, og skal gøre det muligt direkte at sammenholde udgifter og indtægter i forbindelse med gennemførelsen af projektet og den generelle regnskabsopgørelse vedrørende kontrahentens samlede virksomhedsaktivitet [...]«

12 I FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 2, fastsattes de ikke-støtteberettigede udgifter, der ikke kunne tilskrives projektet. Blandt disse var i litra e) nævnt alle omkostninger, der var opgivet, afholdt eller refunderet i forbindelse med et andet fællesskabsprojekt, og i litra i) alle andre omkostninger, der ikke opfyldte betingelserne i artikel II.19, stk. 1.

13 I FP6-betingelsernes artikel II.20, stk. 1, defineredes de direkte omkostninger som alle de omkostninger, der opfyldte betingelserne i artikel II.19 ovenfor, som kunne identificeres af kontrahenten i henhold til dennes regnskabssystem, og som kunne tilskrives projektet direkte.

14 I FP6-betingelsernes artikel II.24, stk. 1, litra a), bestemtes det bl.a., at Fællesskabets bidrag, når Fællesskabet bidrog til projektet med budgetstøtte, skulle baseres på refunderingen af de støtteberettigede omkostninger, som kontrahenterne havde gjort krav på.

15 I FP6-betingelsernes artikel II.29, stk. 1, præciseredes det bl.a., at Kommissionen når som helst i kontraktens løbetid og op til fem år efter projektets afslutning kunne lade foretage revisioner af bl.a. videnskabelige, finansielle eller teknologiske aspekter, der vedrører den korrekte gennemførelse af projektet og kontrakten. I henhold til denne bestemmelse kunne skyldige beløb til Kommissionen som følge af resultaterne af en sådan revision kræves tilbagebetalt som anført i FP6-betingelsernes artikel II.31.

16 FP6-betingelsernes artikel II.31, stk. 3, bestemte, at skyldige beløb kunne inddrives ved at trække dem fra eventuelle skyldige beløb til kontrahenten, efter at denne var blevet underrettet herom, eller ved at indløse eventuelle finansielle garantier. Det er ikke nødvendigt at indhente kontrahentens forudgående accept.

17 Ved skrivelse af 29. april 2009 meddelte Kommissionen Technion sin beslutning om i medfør af FP6-betingelsernes artikel II.29 at gennemføre en finansiel revision af de udgifter, der var blevet krævet refunderet i forbindelse med Mosaica-, Cocoon- og Qualeg-kontrakten. Revisionen skulle udføres af et i forhold til Kommissionen eksternt revisionsbureau (herefter »revisionsbureauet«), der handlede på vegne af denne.

18 Den 10. maj 2010 fremsendte revisionsbureauet et udkast til revisionsrapport til Technion. For hver af kontrakterne Terregov, Cocoon, Qualeg og Mosaica, der i sidste ende var blevet revideret, foreslog revisionsbureauet en tilpasning af de udgifter, som Technion havde søgt refunderet af Kommissionen.

19 Hvad angår især Cocoon-, Terregov- og Mosaica- kontrakten vedrørte de foreslåede tilpasninger bl.a. de personaleudgifter til K., som Technion havde krævet refunderet, idet Technion havde ansat K. midlertidigt med henblik på udførelsen af nævnte kontrakter. Revisionsbureauet fandt i det væsentlige, at det ikke i henhold til FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 1, litra a), kunne godtgøres, at den tid og de udgifter, som Technion havde krævet refunderet af Kommissionen i tilknytning til de af K. leverede ydelser, var reelle, og revisionsbureauet gav udtryk for tvivl med hensyn til disse ydelsers reelle karakter. Revisionsbureauet foreslog således, at bl.a. alle de direkte omkostninger, som Technion havde krævet refunderet i tilknytning til ydelser leveret af K. i forbindelse med de tre ovennævnte kontrakter, blev afvist. I forbindelse med Mosaica-kontrakten beløb disse direkte omkostninger sig til 81 487,38 EUR.

20 Den 10. juni 2010 sendte Technion en skrivelse til revisionsbureauet, hvori uddannelsesinstitutionen anmodede om en forlængelse på 14 dage af fristen til at fremsende bemærkninger til udkastet til revisionsrapport. Technion anmodede ligeledes revisionsbureauet om at sende alle oplysninger om de ydelser, som K. havde leveret til andre enheder end Technion, mens han var ansat på fuld tid af Technion.

21 Ved skrivelse af 19. juli 2010 indrømmede Kommissionen den ønskede forlængelse af fristen. Den præciserede ligeledes, at den ikke kunne udlevere kopier af de finansielle eller administrative dokumenter vedrørende de ydelser, som K. havde leveret til andre enheder end Technion, da disse dokumenter var fortrolige.

22 Ved skrivelse af 13. august 2010 anfægtede Technion ovennævnte dokumenters fortrolige karakter og anmodede om i det mindste at få delvis adgang til disse. Technion præciserede endvidere for fuldstændighedens skyld, at de i udkastet til revisionsrapport og i Kommissionens skrivelse af 19. juli 2010 nævnte aspekter ikke på fyldestgørende vis godtgjorde de forhold, som K. kritiseredes for.

23 Kommissionen svarede ved skrivelse af 4. oktober 2010. I denne skrivelse oplyste Kommissionen, at den, eftersom der var tale om projekter, som finansieredes af Unionen, og som Technion deltog i, og for hvilke der var blevet søgt beløb svarende til ydelser leveret af K. af andre enheder end Technion, kunne sende Technion en kopi af projektstyringsrapporterne (project management reports, herefter »PMR«) med den begrundelse, at de var udarbejdet af konsortier, som Technion var medlem af, og at Technion derfor var bekendt med indholdet af dem. Kommissionen vedhæftede således den tredje PMR for Qualeg-projektet og den første PMR for Mosaica-projektet.

24 Kommissionen oplyste derimod, at dokumenter indhentet i forbindelse med revisioner foretaget hos medlemmer af andre konsortier vedrørende projekter, som Technion ikke deltog i, samt dokumenter indhentet i forbindelse med en undersøgelse var omfattet af undtagelsen i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) om beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision.

25 Endelig indrømmede Kommissionen Technion en ekstra frist på 14 dage fra datoen for modtagelse af skrivelsen af 4. oktober 2010, for at give Technion lejlighed til at undersøge de to vedhæftede dokumenter.

26 Ved skrivelse af 18. oktober 2010 genfremsatte Technion en begæring om aktindsigt i de omtvistede dokumenter.

27 Ved skrivelse af 19. oktober 2010, stilet til Kommissionen, fremhævede Technion, at Kommissionens holdning ikke gjorde det muligt for Technion at fremsætte bemærkninger til indholdet af de omtvistede dokumenter, på grundlag af hvilke det i udkastet til revisionsrapport blev foreslået, at enhver udgift i tilknytning betalinger til K. skulle afvises, og at den var i strid med principperne om retten til et forsvar og til en kontradiktorisk forhandling. Technion tilføjede, at de oplysninger, som Kommissionen havde fremsendt i skrivelser af 19. juli og 4. oktober 2010, ikke tilstrækkeligt fyldestgørende godtgjorde de forhold, som K. kritiseredes for. Endelig oplyste Technion, at institutionen afventede et forslag til en dato for mødet om afslutning af revisionsproceduren.

28 Ved skrivelse af 26. oktober 2010 anerkendte Kommissionens Generalsekretariat modtagelsen af den genfremsatte begæring om aktindsigt i de omtvistede dokumenter og oplyste Technion om, at den ville besvare begæringen inden for en frist på 14 dage.

29 Ved skrivelser af 18. november og 9. december 2010 meddelte Kommissionens Generalsekretariat, at den måtte udskyde den i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1049/2001 fastsatte frist for besvarelse af begæringen om aktindsigt.

30 Ved afgørelse af 30. juni 2011 bekræftede Kommissionens generalsekretær afslaget på at give Technion aktindsigt.

31 Ved skrivelse af 2. august 2011 informerede Kommissionen Technion om, at den bekræftede revisionsrapportens konklusioner vedrørende de nødvendige tilpasninger, der skulle foretages, og anså denne for at være afsluttet, idet den vedlagde rapporten som bilag. Kommissionen præciserede i denne skrivelse, at Technion havde haft lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, selv om det ikke officielt havde fremsat nogen, og at den alligevel havde forstået, at Technion ikke var helt enig i revisionsrapportens konklusioner. Kommissionen præciserede ligeledes, at tilpasningerne ville ske på et senere tidspunkt i forbindelse med fremtidige udbetalinger eller via inddrivelse af fordringer.

32 Sagsøgerne meddelte ved skrivelse af 26. august 2011, samtidig med at de anfægtede revisionsrapportens konklusioner, Kommissionen, at de agtede at anlægge søgsmål mod afgørelsen af 30. juni 2011, og anmodede om, at revisionsproceduren blev udsat, mens en retsafgørelse afventedes.

33 Den 9. september 2011 anlagde sagsøgerne et søgsmål med påstand om annullation af afgørelsen af 30. juni 2011 registreret med referencenummer T-480/11. Dette søgsmål blev forkastet ved dom af 12. maj 2015, Technion og Technion Research & Development Foundation mod Kommissionen (T-480/11, Sml., EU:T:2015:272).

34 Ved skrivelse af 22. september 2011 svarede Kommissionen sagsøgerne, at den ikke kunne tage deres begæring om udsættelse af revisionsproceduren til følge, for så vidt som den mente, at de dokumenter, der var blevet fremsendt til dem, på fyldestgørende vis beviste, at den tid og de omkostninger, som Technion havde opgivet, ikke var pålidelige.

35 Den 11. oktober 2011 anlagde sagsøgerne et søgsmål med påstand om annullation af den afgørelse, der angiveligt var indeholdt i Kommissionens skrivelse af 2. august 2011, registreret med referencenummer T-548/11. Dette søgsmål blev afvist ved kendelse af 14. juni 2012, Technion og Technion Research & Development Foundation mod Kommissionen (T-546/11, EU:T:2012:303).

36 Ved skrivelse af 19. oktober 2011 meddelte Kommissionen Technion, at den havde til hensigt at inddrive beløbet på 97 106,72 EUR, svarende til det samlede justerede beløb for Mosaica-kontrakten på baggrund af revisionsrapporten. I denne skrivelse præciseredes det, at Kommissionen, hvis den ikke modtog andre bemærkninger fra Technion inden for en frist på to uger, ville sende selskabet en debetnota. Kommissionen præciserede endvidere i skrivelsen, at skyldige beløb til Kommissionen samt morarenter kunne modregnes eller gøres til genstand for tvangsinddrivelse.

37 Ved skrivelse af 2. november 2011 anmodede sagsøgerne Kommissionen om at udsætte inddrivelsen, indtil retsafgørelsen i sag T-546/11 var truffet.

38 Den 21. december 2011 anlagde sagsøgerne et søgsmål med påstand om annullation af den afgørelse, der angiveligt var indeholdt i Kommissionens skrivelse af 19. oktober 2011, registreret med referencenummer T-657/11. Dette søgsmål blev afvist ved kendelse af 6. september 2012, Technion og Technion Research & Development Foundation mod Kommissionen (T-657/11, EU:T:2012:411).

39 Som svar på bl.a. skrivelsen af 2. november 2011 oplyste Kommissionen ved skrivelse af 22. december 2011, at den ikke kunne udsætte gennemførelsesforanstaltningerne og heller ikke udsætte udstedelsen af den indtægtsordre, den havde annonceret i sin skrivelse af 19. oktober 2011, da der ikke fandtes nogen beviser, der kunne ændre revisionsrapportens konklusioner.

40 Den 19. januar 2012 udstedte Kommissionen debetnota nr. 3241200225 stilet til Technion til et beløb på 97 106,72 EUR, hvori fristen for betaling var fastsat til den 5. marts 2012.

41 Ved skrivelse af 13. marts 2012 meddelte Kommissionen Technion sin afgørelse om, at den i henhold til finansforordningens artikel 73, stk. 1, inden for en frist på to uger ville modregne det beløb på 97 118,69 EUR plus morarenter, som Technion skyldte den i henhold til Mosaica-kontrakten, i det beløb på 130 000 EUR, som Kommissionen skyldte Technion i henhold til tre kontrakter med referencenumrene PCIG10-GA-2011-303921-NLO, PIRG05-GA-2009-249084 AC Removal Mechanism og PCIG10-GA-2011-304020-CHAMP RNA HEL (herefter »den anfægtede afgørelse«). Debetnotaen af 19. januar 2012 var vedlagt nævnte skrivelse.

Retsforhandlinger og parternes påstande

42 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. maj 2012 har sagsøgerne anlagt et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

43 Efter Kommissionens fremsendelse af en duplik har sagsøgerne ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 25. december 2012 anmodet denne om tilladelse til at svare på duplikken med henblik på at berigtige en materiel fejl i replikken og forklare årsagen til, at denne fejl ikke berørte deres argumentation.

44 Ved afgørelse af 11. januar 2013 har formanden for Rettens Første Afdeling givet sagsøgerne tilladelse til at svare på duplikken, idet deres svar skal begrænses til de elementer, der er nævnt i skrivelsen af 25. december 2012.

45 Sagsøgerne har fremsendt deres svar på duplikken den 6. februar 2013, og Kommissionen har fremsendt sine bemærkninger til sagsøgernes yderligere processkrift den 8. marts 2013.

46 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. artikel 64 i Rettens procesreglement af 2. maj 1991, stillet parterne skriftlige spørgsmål, som de har besvaret inden for den fastsatte frist.

47 Parterne har afgivet indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 29. april 2015.

48 Sagsøgerne har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

49 I replikken har sagsøgerne endvidere nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale Technion de uberettiget tilbageholdte beløb i medfør af den anfægtede afgørelse.

50 Kommissionen har i svarskriftet nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises for så vidt angår TRDF.

— Sagen forkastes som ugrundet for så vidt angår Technion.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

51 Kommissionen har i duplikken nedlagt påstand om, at de påstande, som sagsøgerne har nedlagt i replikken, afvises.

Retlige bemærkninger

Søgsmålets genstand

52 Søgsmålet er baseret på artikel 263 TEUF, og dets genstand er, som det udtrykkeligt fremgår af stævningens indledende del og dispositive del, formelt en påstand om annullation af den anfægtede afgørelse. Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet i det væsentlige fremsat tre anbringender, nemlig et »anbringende om, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn«, et anbringende om manglende begrundelse for den anfægtede afgørelse og et anbringende om forbud mod ugrundet berigelse.

53 Den omstændighed, at søgsmålet udtrykkeligt er baseret på artikel 263 TEUF, og overskrifterne til de anbringender, der er fremsat til støtte for søgsmålet, har foranlediget Retten til at udøve sin beføjelse til at foretage en legalitetsprøvelse af den anfægtede afgørelse. Med hensyn til denne afgørelses art bemærkes, at en retsakt, såsom den anfægtede afgørelse, hvorved Kommissionen foretager udenretlig modregning mellem gældsposter og tilgodehavender i forskellige retsforhold med samme personer, udgør en anfægtelig retsakt i henhold til artikel 263 TEUF (jf. i denne retning dom af 10.7.2003, Kommissionen mod CCRE, C-87/01 P, Sml., EU:C:2003:400, præmis 45, af 8.10.2008, Helkon Media mod Kommissionen, T-122/06, EU:T:2008:418, præmis 46, og af 8.11.2011, Walton mod Kommissionen, T-37/08, Sml., EU:T:2011:640, præmis 25). I forbindelse med et sådant annullationssøgsmål tilkommer det Retten at prøve lovligheden af en afgørelse om modregning med hensyn til dens virkninger, som er manglende faktisk udbetaling af de omtvistede beløb til sagsøgeren (jf. i denne retning domme Helkon Media mod Kommissionen, EU:T:2008:418, præmis 46, og Walton mod Kommissionen, EU:T:2011:640, præmis 25).

54 Det bemærkes dog, at sagsøgerne ved at fremsætte »anbringendet om, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn«, i den foreliggende sag må anses for at anmode Retten om på grundlag af artikel 272 TEUF at fastslå, at den fordring, som Kommissionen påstår, at den har på Technion i henhold til Mosaica-kontrakten, og som er genstand for den omtvistede modregning, ikke findes (herefter »den omtvistede fordring i henhold til kontrakt«). Sagsøgerne har bl.a. bestridt revisionsrapportens konklusion om den »irreelle« karakter af K.'s ydelser som omhandlet i FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 1, litra a), og de har til støtte for deres argumentation vedlagt stævningen kopier af de kontrakter, der er indgået mellem Technion og Kommissionen, herunder bl.a. en kopi af Mosaica-kontrakten.

55 Det foreliggende søgsmål har således i realiteten til formål at opnå ikke blot en annullation af den anfægtede afgørelse, men også Rettens konstatering af, at Kommissionen ikke har den omtvistede fordring i henhold til kontrakt på Technion.

56 Sagsøgerne har i deres svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten (jf. præmis 46 ovenfor) bekræftet, at denne opfattelse af, at det anlagte søgsmål har to genstande, der nærmere betegnet består i en påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, og et anerkendelsessøgsmål, hvis genstand er Rettens konstatering af, at den omtvistede fordring i henhold til kontrakt ikke findes.

57 For så vidt som Unionens retsinstanser i forbindelse med et annullationssøgsmål baseret på artikel 263 TEUF ikke har kompetence til at påkende anerkendelsessøgsmål (jf. i denne retning kendelse af 9.12.2003, Italien mod Kommissionen, C-224/03, EU:C:2003:658, præmis 20 og 21), og for så vidt som Mosaica-kontrakten i artikel 13 indeholder en voldgiftsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF, hvorefter Unionens retsinstanser har enekompetence til at påkende enhver tvist mellem parterne vedrørende gyldigheden, gennemførelsen eller fortolkningen af den pågældende kontrakt, skal det efterprøves, om det er muligt i den foreliggende sag delvist at omkvalificere det søgsmål, der er anlagt både på grundlag af artikel 263 TEUF om annullation af den anfægtede afgørelse og på grundlag af artikel 272 TEUF med henblik på at få konstateret, at Kommissionen ikke har krav på den

omtvistede fordring i henhold til kontrakt. For så vidt som artikel 272 TEUF gør Unionens retsinstanser til domstole med fuld domsret, der i modsætning til en ret, der påkender legalitetssøgsmål anlagt på grundlag af artikel 263 TEUF, kan påkende alle former for søgsmål i henhold til en voldgiftsbestemmelse (jf. i denne retning dom af 26.2.2015, Planet mod Kommissionen, C-564/13 P, Sml., EU:C:2015:124, præmis 21-27, og generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse i sag Planet mod Kommissionen, C-564/13 P, Sml., C:2014:2352, præmis 19-22), udgør artikel 272 TEUF et passende retsgrundlag for afgørelse af sagsøgernes påstand om, at det fastslås, at fordringen i den anfægtede afgørelse ikke eksisterer.

58 Hvad angår muligheden for en delvis omkvalificering af det foreliggende søgsmål til et søgsmål anlagt på grundlag af artikel 272 TEUF bemærkes det, at det fremgår af fast retspraksis, at når der er anlagt et annullations- eller et erstatningssøgsmål, mens tvisten i realiteten er af kontraktmæssig karakter, omkvalificerer Retten søgsmålet, hvis betingelserne for en sådan omkvalificering er opfyldt (dom af 19.9.2001, Lecureur mod Kommissionen, T-26/00, Sml., EU:T:2001:222, præmis 38, kendelse af 10.5.2004, Musée Grévin mod Kommissionen, T-314/03 og T-378/03, Sml., EU:T:2004:139, præmis 88, og dom af 17.6.2010, CEVA mod Kommissionen, T-428/07 og T-455/07, Sml., EU:T:2010:240, præmis 57).

59 Til gengæld kan Retten ikke, når der er tale om en tvist af kontraktmæssig karakter, omkvalificere et annullationssøgsmål, dels når en sådan omkvalificering ikke er mulig som følge af sagsøgerens udtrykkelige tilkendegivelse af, at søgsmålet ikke er baseret på artikel 272 TEUF, dels når søgsmålet ikke er støttet på noget anbringende, som vedrører tilsidesættelse af de bestemmelser, der finder anvendelse på det omhandlede kontraktforhold, eller de nationale bestemmelser, der er udpeget i kontrakten (jf. dom CEVA mod Kommissionen, nævnt i præmis 58 ovenfor, EU:T:2010:240, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).

60 Det følger heraf, at det er muligt at omkvalificere søgsmålet, uden at den sagsøgte institutions ret til forsvar berøres, når sagsøgerens udtrykkelige tilkendegivelse ikke er til hinder herfor, og når mindst et af anbringenderne om tilsidesættelse af de bestemmelser, der finder anvendelse på det omhandlede kontraktforhold, er angivet i stævningen i henhold til bestemmelserne i artikel 44, stk. 1, litra c), i procesreglementet af 2. maj 1991. Disse to betingelser er kumulative (jf. i denne retning dom af 24.10.2014, Technische Universität Dresden mod Kommissionen, T-29/11, Sml., EU:T:2014:912, præmis 44).

61 I den foreliggende sag har sagsøgerne dels i deres svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten (jf. præmis 46 ovenfor) erklæret sig indforstået med en delvis omkvalificering af søgsmålet.

62 Dels har sagsøgerne som anført i præmis 54 ovenfor bestridt eksistensen af den omtvistede fordring i henhold til kontrakt ved udtrykkeligt at henvise til FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 1.

63 Det bemærkes endvidere, at Kommissionen i sit svarskrift har redegjort detaljeret for Mosaica-kontrakten, idet den har fremhævet de bestemmelser, der vil være relevante for en løsning af tvisten. Den har endvidere fremført sin argumentation, hvorefter Technion havde tilsidesat de forpligtelser, der påhvilede det i henhold til FP6-betingelsernes artikel II.19, hvilket ifølge Kommissionen begrænser Unionens finansielle deltagelse i de støtteberettigede omkostninger, dvs. de reelle og berettigede omkostninger. Denne argumentation viser, at Kommissionen havde forstået, at sagsøgerne i det væsentlige anfægtede eksistensen af den omtvistede fordring i henhold til kontrakt, og at den derfor havde kunnet varetage sit forsvar effektivt i svarskriftet. Kommissionen har endvidere under retsmødet bekræftet, at dens ret til et forsvar ikke ville blive berørt i tilfælde af en delvis omkvalificering af søgsmålet.

64 Kommissionen gav derimod under retsmødet udtryk for, at den ikke var indforstået med en delvis omkvalificering af søgsmålet.

65 Kommissionen har for det første gjort gældende, at der, som det fremgår af dom Kommissionen mod CCRE, nævnt i præmis 53 ovenfor (EU:C:2003:400), og Helkon Media mod Kommissionen, nævnt i præmis 53 ovenfor (EU:T:2008:418), kun kan sættes spørgsmålstegn ved gyldigheden af en beslutning om modregning på grundlag af artikel 263 TEUF.

66 Denne argumentation sætter ikke spørgsmålstegn ved en delvis omkvalificering i den foreliggende sag, for så vidt som målet med denne omkvalificering ikke er at sætte Retten i stand til at undersøge den anfægtede afgørelses gyldighed. Denne undersøgelse kan gennemføres på grundlag af artikel 263 TEUF uden omkvalificering, som udgør det udtrykkelige retsgrundlag for det anlagte søgsmål. Den delvise omkvalificering, der er foretaget i den foreliggende sag, har derimod til formål at sætte Retten i stand til at træffe afgørelse om sagsøgernes anerkendelsessøgsmål med henblik på at fastslå, at den omtvistede fordring i henhold til kontrakt ikke eksisterer. Denne mulighed for en delvis omkvalificering er på ingen måde blevet draget i tvivl med dom Kommissionen mod CCRE, nævnt i præmis 53 ovenfor (EU:C:2003:400), og Helkon Media mod Kommissionen, nævnt i præmis 53 ovenfor (EU:T:2008:418), som Kommissionen har gjort gældende.

67 Kommissionen har for det andet gjort den omstændighed gældende, at Retten i kendelse Technion og Technion Research & Development Foundation mod Kommissionen, nævnt i præmis 35 ovenfor (EU:T:2012:303), og Technion og Technion Research & Development Foundation mod Kommissionen, nævnt i præmis 38 ovenfor (EU:T:2012:411), havde nægtet at omkvalificere de respektive annullationssøgsmål til søgsmål baseret på artikel 272 TEUF, selv om de anbringender, der blev fremført til støtte for disse annullationssøgsmål, var de samme som i den foreliggende sag.

68 Det bemærkes i denne forbindelse, at der ikke kan drages nogen parallel mellem de sager, der gav anledning til ovennævnte kendelser, og den foreliggende sag. I ovennævnte kendelser fastslog Retten, at sagsøgerne end ikke kortfattet havde fremsat nogen anbringender, argumenter eller klagepunkter om tilsidesættelse af bestemmelserne i de pågældende kontrakter eller i gældende national ret (kendelse Technion og Technion Research & Development Foundation mod Kommissionen, nævnt i præmis 35 ovenfor, EU:T:2012:303, præmis 62-65, og Technion og Technion Research & Development Foundation mod Kommissionen, nævnt i præmis 38 ovenfor, EU:T:2012:411, præmis 58-60). I den foreliggende sag har sagsøgerne som anført i præmis 54 og 62 ovenfor gjort en sådan tilsidesættelse af kontraktbestemmelserne gældende. Det følger heraf, at de retlige og faktiske omstændigheder, der foranledigede Retten til ikke at foretage en omkvalificering i de sager, der gav anledning til ovennævnte kendelser, er anderledes end de omstændigheder, der ligger til grund for den foreliggende sag.

69 Endelig og for det tredje har Kommissionen gjort gældende, at en omkvalificering i den foreliggende sag ikke var nødvendig, for så vidt som Rettens legalitetskontrol kunne omfatte såvel fortolkningen som anvendelsen af Mosaica-kontrakten. Kommissionen har med henblik på at underbygge denne påstand draget en parallel mellem legalitetskontrollen af den anfægtede afgørelse og legalitetskontrollen af en afgørelse om tildeling af offentlige kontrakter, og den har gjort gældende, at retten, ligesom den i forbindelse med prøvelse af en afgørelse om tildeling af offentlige kontrakter kan prøve udbudsspecifikationerne, i forbindelse med legalitetskontrollen af den anfægtede afgørelse kunne kontrollere Mosaica-kontrakten. Kommissionen har endvidere gjort dom af 21. september 2011, Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung mod Kommissionen (T-34/08, EU:T:2011:504), af 28. marts 2012, Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung mod Kommissionen (T-296/08, EU:T:2012:162), af 13. september 2013, Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung mod Kommissionen (T-73/08, EU:T:2013:433), og af 12. december 2013, Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung mod Kommissionen (T-171/08, EU:T:2013:639), gældende til støtte for påstanden om, at Retten i disse domme havde undersøgt de pågældende kontrakter inden for rammerne af legalitetskontrollen af de anfægtede retsakter.

70 I denne forbindelse må den parallel, som Kommissionen har draget mellem den foreliggende sag og en tvist om offentlige kontrakter forkastes, for så vidt som udbudsspecifikationerne ikke udgør en kontrakt i forbindelse med en udbudsprocedure. Hvad dernæst angår Kommissionens generelle og abstrakte henvisning til den retspraksis, der er nævnt i præmis 69 ovenfor, fremgår det ikke heraf, at en delvis omkvalificering af søgsmålet i den foreliggende sag ville være umulig eller uhensigtsmæssig, når denne omkvalificering opfylder de kumulative betingelser, der er opstillet i den i præmis 58-60 ovenfor omhandlede faste retspraksis.

71 Henset til ovenstående betragtninger bør det foreliggende søgsmål delvist omkvalificeres til et søgsmål anlagt på grundlag af såvel artikel 263 TEUF med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, som artikel 272 TEUF med påstand om, at det fastslås, at Kommissionen ikke har den i den anfægtede afgørelse omhandlede fordring.

72 Den del af søgsmålet, der er baseret på artikel 272 TEUF, skal først og fremmest undersøges.

Om påstanden om, at det konstateres, at den omtvistede fordring i henhold til kontrakt ikke findes

73 Indledningsvis præciseres det, at søgsmålet for så vidt angår påstanden om, at det konstateres, at den omtvistede fordring i henhold til kontrakt ikke findes, kun kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår Technion. Da TRDF ikke er part i Mosaica-kontrakten indeholdende voldgiftsbestemmelsen, kan søgsmålet med hensyn til ovennævnte påstand ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt som det er anlagt af TRDF (jf. i denne retning dom af 16.12.2010, Kommissionen mod Arci Nuova associazione comitato di Cagliari et Gessa, T-259/09, EU:T:2010:536, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgerne har endvidere under retsmødet erkendt, at søgsmålet ikke kunne antages til realitetsbehandling for så vidt angår den del, der er baseret på artikel 272 TEUF, og for så vidt angår TRDF.

74 Hvad angår realiteten har Technion for Retten bestridt revisionsbureauets konklusion, som Kommissionen har godkendt, vedrørende den »irreelle« karakter som omhandlet i FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 1, litra a), af de omkostninger, der er opkrævet af Kommissionen for ydelser leveret af K. Technion har i denne forbindelse gjort gældende, at det ikke fremgår af de dokumenter, som virksomheden er i besiddelse af, og navnlig af den første PMR for Mosaica-projektet, som den fik fremsendt med skrivelse af 4. oktober 2010, at K. samtidigt havde arbejdet for flere enheder inden for rammerne af Mosaica-projektet. Technion har i denne forbindelse ligeledes gjort gældende, at institutionens ret til et forsvar var blevet tilsidesat i forbindelse med revisionsproceduren, eftersom Kommissionen havde nægtet at give den aktindsigt i de dokumenter, som revisionsbureauet angiveligt havde baseret sine konklusioner på. Technion havde derfor været ude af stand til på hensigtsmæssig måde at gøre sine synspunkter gældende.

75 Kommissionen har bestridt dette synspunkt.

76 Det bemærkes, at revisionsbureauet havde konkluderet, at ingen af de direkte omkostninger, som Technion havde søgt refunderet af Kommissionen i forbindelse med ydelser leveret af K., var berettigede, med den begrundelse, at det ikke kunne godtgøre nævnte omkostningers reelle karakter som omhandlet i FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 1, litra a), og at det nærede tvivl om, hvorvidt de var reelle.

77 Revisionsbureauet påviste for det første en række mangler i forbindelse med timesedlerne (timesheets) for K., som gav anledning til tvivl med hensyn til korrektheden af deres indhold. For det første var disse timesedler alle underskrevet på en gang, på samme dato og med tilbagevirkende kraft for det foregående år. For det andet var nogle af timesedlerne ikke underskrevet af projektlederen (project

manager). For det tredje så de arbejdstimer, som K. havde registreret, ud til at være budgetterede timer (budgeted hours) og ikke faktiske timer (actual hours), for så vidt som de var de samme hver dag i hele den periode, der var omfattet af revisionen.

78 For det andet konstaterede revisionsbureauet på grundlag af de oplysninger, som Kommissionen havde fremlagt, at K. samtidigt arbejdede for andre enheder end Technion. Ifølge revisionsbureauet fremgik det af de kontrakter, der var indgået mellem K. og Technion, at K. var ansat på fuld tid af denne enhed. Endvidere blev revisionsbureauet under revisionen oplyst om, at de kontrakter, der var indgået mellem Technion og K, ikke tillod K. at arbejde samtidigt for andre enheder uden at underrette Technion herom. Ifølge de oplysninger, som revisionsbureauet er i besiddelse af, havde K. ikke sendt en sådan underretning til Technion.

79 På grundlag af disse elementer gav revisionsbureauet udtryk for tvivl med hensyn til den reelle karakter af den tid og de omkostninger, som Technion havde opgivet til Kommissionen i forbindelse med K.'s ydelser, og revisionsbureauet konkluderede, at det ikke var i stand til at godtgøre disse oplysningers reelle karakter. Det blev ligeledes fastslået, at Technion heller ikke var i stand til at godtgøre disse oplysningers reelle karakter. Revisionsbureauet foreslog derfor, at alle de direkte omkostninger, der var søgt refunderet i forbindelse med det af K. udførte arbejde, blev forkastet.

80 Det bemærkes, at Technion ikke på noget tidspunkt har anfægtet revisionsbureauets konstateringer vedrørende den manglende troværdighed af timesedlerne for K., og mere generelt vedrørende umuligheden af at fastslå, at disse ydelser var reelle i forbindelse med de forskellige projekter, som Technion deltog i, og særlig i forbindelse med Mosaica-projektet. Technion har derimod begrænset sig til at bestride konstateringen af, at K. havde arbejdet for andre enheder samtidigt.

81 Det bemærkes i denne forbindelse, at de metoder til registrering og kontrol af arbejdstiden, kontrahenten anvender, som det fremgår af bl.a. FP6-betingelsernes artikel 19, stk. 1, litra a) og d), og artikel 20, stk. 1, skal gøre det muligt for Kommissionen at kontrollere, at de omkostninger, der opgives, er reelle omkostninger, der svarer til den økonomiske rationalitet, er nødvendige for gennemførelsen af projektet og direkte kan tilskrives projektet.

82 Det er ubestridt, at timesedlerne for de ansatte, der har arbejdet på et projekt, er et element, der gør det muligt for Kommissionen at foretage ovennævnte kontroller, og at de derfor skal være pålidelige. Det fremgår ligeledes af retspraksis, at en manglende overholdelse af en forpligtelse til i forbindelse med en finansiel revision at fremlægge troværdige timesedler som dokumentation for de personaleomkostninger, der er opgivet, er en tilstrækkelig begrundelse for at forkaste alle disse omkostninger (jf. i denne retning dom af 22.5.2007, Kommissionen mod IIC, T-500/04, Sml., EU:T:2007:146, præmis 114-117, og CEVA mod Kommissionen, nævnt i præmis 58 ovenfor, EU:T:2010:240, præmis 139 og den deri nævnte retspraksis).

83 I den foreliggende sag bør revisionsbureauets konklusion, hvorefter de tre elementer, der er identificeret i præmis 77 ovenfor, gjorde timesedlerne for K. utroværdige og dermed fratog Kommissionen et redskab til kontrol af, om de opgivne omkostninger var støtteberettigede, tages til følge, idet Technion ikke har bestridt denne konklusion.

84 Endvidere bemærkes det, at Technion ikke på noget tidspunkt har fremlagt beviselementer, der godtgør den reelle karakter af K.'s ydelser, og som generelt sætter spørgsmålstegn ved revisionsbureauets konstatering af, at Technion ikke kunne garantere, at de omkostninger, der var opgivet i forbindelse med K.'s ydelser, var reelle. Som Unionens retsinstanser allerede har fremført i forbindelse med en sag om sjette rammeprogram, er Kommissionens medkontrahenter underlagt en forpligtelse til at kunne godtgøre, at de omkostninger, der opgives som berettigede til finansiering over EU-budgettet, er reelle, og at denne forpligtelse følger af den forpligtelse, der påhviler dem til at

godtgøre, at betingelsen om omkostningernes støtteberettigelse, der er omhandlet i FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 1, er opfyldt (dom af 2.10.2012, ELE.SI.A mod Kommissionen, T-312/10, EU:T:2012:512, præmis 115).

85 Technion har begrænset sig til at hævde, at det ikke fremgik af de oplysningselementer, der var blevet meddelt institutionen, bl.a. revisionsrapporten og den første PMR vedrørende Mosaica-projektet, at K. havde arbejdet samtidigt for flere enheder i forbindelse med det pågældende projekt.

86 Det skal først og fremmest bemærkes, at denne argumentation ikke kan bevise troværdigheden af timesedlerne for K., og mere generelt eksistensen i Technion af en kontrolordning, der gør det muligt for Kommissionen at kontrollere de opgivne omkostningers overensstemmelse med kravene i FP6-betingelsernes artikel II.19, stk. 1, litra a) (jf. præmis 84 ovenfor). Denne argumentation er derfor irrelevant.

87 Under alle omstændigheder bemærkes det, at det fremgår af de PMR, der blev fremsendt til Technion, sammenholdt med de oplysninger, der er indeholdt i den endelige revisionsrapport, at andre enheder end Technion havde opgivet timer og omkostninger i forbindelse med ydelser leveret af K. for perioder, hvor K. skulle have arbejdet på fuld tid hos Technion (jf. præmis 78 ovenfor). Denne omstændighed kunne sætte spørgsmålstegn ved den reelle karakter af alle de timer og omkostninger, som er opgivet for K., henset ligeledes til hans timesedlers manglende troværdighed. Technions argumentation er begrænset til en række abstrakte og vilkårlige udledninger, og den er ikke underbygget af nogen relevante beviser, der godtgør den reelle karakter af de timer, K. har opgivet.

88 Technions argument om, at institutionen på tilfredsstillende vis har opfyldt kravene i Mosaica-kontrakten ved at levere ydelserne på en optimal måde, må ligeledes forkastes. Det bemærkes således, at det følger af et grundlæggende princip, der gælder for finansiel EU-støtte, at Unionen kun kan tildele støtte til faktisk afholdte udgifter. Det følger af dette princip, at det ikke som begrundelse for tildeling af en bestemt støtte er tilstrækkeligt, at støttemodtageren dokumenterer, at et projekt er blevet gennemført. Støttemodtageren skal desuden føre bevis for, at han har afholdt de angivne udgifter i overensstemmelse med de betingelser, der gælder for tildeling af den pågældende støtte, idet alene behørigt dokumenterede udgifter er støtteberettigede. Forpligtelsen til at overholde de fastsatte finansielle betingelser udgør endvidere et af de afgørende tilsagn og er som sådan en forudsætning for tildeling af EU-støtten (jf. dom Technische Universität Dresden mod Kommissionen, nævnt i præmis 60 ovenfor, EU:T:2014:912, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

89 Endelig kan Technions klagepunkt vedrørende tilsidesættelse af institutionens ret til et forsvar ikke tages til følge, da de oplysninger, den rådede over, var tilstrækkelige til at underbygge konklusionerne i revisionsrapporten. Under alle omstændigheder har Retten med sin dom Technion og Technion Research & Development Foundation mod Kommissionen, nævnt i præmis 33 ovenfor (EU:T:2015:272), stadfæstet Kommissionens afslag på at give Technion aktindsigt i visse dokumenter på grundlag af forordning nr. 1049/2001.

90 Henset til det ovenstående må det fastslås, at Kommissionen med føje fandt, at ingen omkostninger i tilknytning til K.'s ydelser var støtteberettigede, og at den derfor havde den omtvistede fordring i henhold til kontrakt. Det følger heraf, at Technions påstand, der er fremsat på grundlag af artikel 272 TEUF, skal forkastes.

91 Det følger ligeledes heraf, at den i replikken fremsatte påstand ligeledes bør forkastes. Under alle omstændigheder må denne påstand afvises på grundlag af artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement af 2. maj 1991, da den, eftersom den blev fremsat for første gang i replikken, er fremsat for sent (jf. i denne retning dom af 31.1.2001, Sunrider mod KHIM (VITALITE), T-24/00, Sml., EU:T:2001:34, præmis 12).

Om påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse

Søgsmålets formalitet for så vidt angår TRDF

92 Uden formelt at have fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114 i procesreglementet af 2. maj 1991 har Kommissionen gjort gældende, at annullationspåstanden må afvises for så vidt angår TRDF, eftersom TRDF ikke er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede afgørelse i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF.

93 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det tilkommer Retten at vurdere, hvad der udgør god retspleje under de omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag (dom af 26.2.2002, Rådet mod Boehringer, C-23/00 P, Sml., EU:C:2002:118, præmis 50-52). I den foreliggende sag anser Retten det for hensigtsmæssigt først at tage stilling til påstandens realitet.

Realiteten

94 Sagsøgerne har til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse fremsat et anbringende om manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse og et anbringende om tilsidesættelse af princippet om forbud mod ugrundet berigelse.

– Om anbringendet om manglende begrundelse

95 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, har sagsøgerne ikke fremsat noget argument til støtte for anbringendet om, at den anfægtede afgørelse ikke er tilstrækkeligt begrundet. Under alle omstændigheder bemærkes det, at Kommissionen har overholdt begrundelsespligten i artikel 296 TEUF.

96 Det bemærkes i denne forbindelse, at begrundelsespligtens rækkevidde ifølge fast retspraksis afhænger af den pågældende retsakts art og af den sammenhæng, i hvilken den er blevet vedtaget. Begrundelsen skal klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, på en måde, der gør det muligt dels for Unionens retsinstanser at udøve deres prøvelsesret, dels for de berørte parter at få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning med henblik på at forsvare deres rettigheder og på at kontrollere, om beslutningen er korrekt (jf. i denne retning dom af 28.3.2012, Ryanair mod Kommissionen, T-123/09, Sml., EU:T:2012:164, præmis 177 og den deri nævnte retspraksis).

97 Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet om, hvorvidt en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. En bebyrdende retsakt er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (jf. dom af 15.4.2011, Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, T-465/08, Sml., EU:T:2011:186, præmis 163 og den deri nævnte retspraksis).

98 Den påkrævede begrundelse i tilfælde af en afgørelse om modregning skal gøre det muligt præcist at identificere de fordringer, der modregnes i, uden at det kan kræves, at den begrundelse, der oprindeligt blev givet til støtte for fastlæggelsen af hver af disse fordringer, gentages i beslutningen om modregning (dom Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen, præmis 97 ovenfor, EU:T:2011:186, præmis 164).

99 I den foreliggende sag bemærkes det, at den anfægtede afgørelse klart angiver de fordringer, der er genstand for den omtvistede modregning, og de retsforhold, der har givet anledning til disse fordringer, dvs. dels Mosaica-kontrakten, dels de tre kontrakter, der er nævnt i præmis 41 ovenfor. Den anfægtede afgørelse indeholder ligeledes i bilaget en kopi af debetnotaen, der med henvisning til resultaterne af revisionen kortfattet, men i tilstrækkeligt omfang redegør for tilblivelseshistorien for den fordring, som Kommissionen har på Technion. Debetnotaen henviser ligeledes til Kommissionens forhåndsskrivelse af 19. oktober 2011 (jf. præmis 36 ovenfor), hvori der, hvis der skulle være behov herfor, redegøres for baggrunden for udstedelsen af denne debetnota. Endelig bemærkes det, at den anfægtede afgørelse klart identificerer retsgrundlaget, idet den henviser til finansforordningens artikel 73.

100 Den anfægtede afgørelse må derfor anses for at være truffet under omstændigheder, som er sagsøgerne bekendt, og som gør det muligt for dem at forstå konsekvenserne af den. Det må derfor fastslås, at denne afgørelse er fyldestgørende begrundet. Dette anbringende må således forkastes.

– Om anbringendet om tilsidesættelse af princippet om forbud mod ugrundet berigelse

101 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved at foretage den omtvistede modregning har tilsidesat princippet om forbud mod ugrundet berigelse, eftersom den efter den omtvistede modregning har opnået en ugrundet berigelse på bekostning af Technion.

102 Kommissionen har bestridt dette synspunkt.

103 Som Unionens retsinstanser allerede har fastslået, fremgår det af størstedelen af de nationale retssystemer, at søgsmål, der er støttet på ugrundet berigelse, er indrettet på under særlige civilretlige omstændigheder at skabe et grundlag for, at der stiftes en ikke-kontraktlig forpligtelse for den, der har opnået en berigelse, der normalt består i, at den pågældende skal tilbagebetale det uretmæssigt modtagne (dom af 16.11.2006, Masdar (UK) mod Kommissionen, T-333/03, Sml., EU:T:2006:348, præmis 91).

104 For at et søgsmål om ugrundet berigelse kan gives medhold, er det væsentligt, at berigelsen ikke har noget gyldigt juridisk grundlag. Denne betingelse er ikke opfyldt, bl.a. når berigelsen hviler på kontraktmæssige forpligtelser (dom af 16.12.2008, Masdar (UK) mod Kommissionen, C-47/07 P, Sml., EU:C:2008:726, præmis 46).

105 Det skal i den foreliggende sag bemærkes, at den påståede berigelse af Kommissionen er baseret på Mosaica-kontrakten, som er bindende for Technion. Under disse omstændigheder kan den pågældende berigelse ikke betegnes som »ugrundet«. Dette anbringende må følgelig forkastes.

106 Påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse bør således forkastes, uden at det er nødigt at undersøge den manglende søgsmålsinteresse, som Kommissionen har gjort gældende.

107 Det følger af det anførte, at sagsøgte må frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

108 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Technion – Israel Institute of Technology og Technion Research & Development Foundation Ltd betaler sagens omkostninger.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 6. oktober 2015.

Underskrifter